

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№

гр. София, 22.06.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 22.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **2591** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Във връзка с разпореждане на съда от 14.06.2023г., с което касационната жалба на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" срещу постановеното по делото съдебно решение № 3520/30.05.2023г. , и са дадени указания да бъде внесена държавна такса, е постъпило писмено изявление т юрк. М., с което възразява по размера и представя документ за внесена такса в по-нисък размер- 608,76 лв. вместо по указанията на съда - 675,14лв.

В писменото изявление се претендира неправилност на разпореждането на съда.

Доколкото настоящият състав на съда намира, че не е допуснал фактическа грешка при изчислението, намира, че не следва да измени разпореждането си. Така съдът в посоченото разпореждане е приел, че държавната такса на основание чл.227а, ал.1 вр. ал.3 АПК се дължи съобразно материалният интерес, посочен в решението на съда - отказано право на ДК в размер на 59 750,16лв. и лихви в размер на 16 344,99лв., с решението съдът е осъдил касатора и за разноски в размер на 3696,76лв. и 4600лв. в полза на жалбоподателя за две съдебни инстанции. Съгласно чл.227а, ал. 3 АПК, държавната такса е в размер на 0,8% върху материалния интерес или 675,14лв.

Съдът намира, че не е допуснал неправилност при преценката, тъй като ако пред административният съд материалният интерес се определя от оспорвания административен акт, то предмет на касационното производство е съдебното решение. В случая съдът е възприел, че касационната жалба се подава срещу съдебното решение, т.е. в неговата цялост както е посочено на първата страница от касационната жалба, макар изричното искане за отмяна да касае само първият постановен диспозитив на съдебния акт, от общо три диспозитива.

След като предмет на касационната жалба е съдебното решение в цялост, то материалният интерес при оспорването му следва да се определи въз основа на постановеното с него в диспозитива му сумарно. Така съдебният акт в частта за разноските по чл.248 ГПК, подлежи на касационен контрол с частна жалба, като се

дължи такса съгласно чл. 235а АПК (в изричен размер - 150лв. за юридическите лица). Посоченото е аргумент в подкрепа на тезата, че жалбата срещу акта на съда във връзка с разноските в съдебното производство, не е изключена от заплащането на държавна такса.

Държавната такса за касационна жалба в случая следва да се определи въз основа на материалният интерес, който според касационната жалба и предмета на касационна проверка включва съдебното решение в цялост, т.е. и осъдителният диспозитив за разноските.

На основание изложеното, като не намира основание да измени разпореждането си по делото поради допуснатата грешка, с оглед правилното определяне на държавната такса по делото и доколкото се твърди незаконосъобразността му в частта за определената като дължима държавна такса 675,14лв., съдът намира, че молбата от 21.06.2023г. на юрк. М. има характер на частна жалба по реда на чл.213а, ал.7 АПК и следва да се изпрати на ВАС за разглеждане по компетентност.

На основание изложеното и чл.213а, ал.7 АПК съдът

РАЗПОРЕДИ:

ИЗПРАЩА на Върховен административен съд произнасяне по компетентност обективизираното в молба от 21.06.2023г. на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП – С., чрез юрк. М., като незаконосъобразно изчислена дължимата държавна такса с разпореждане от 14.06.2023г. в размер на 675,14лв.

Разпореждането не подлежи на обжалване, препис да се връчи на касатора.

Съдия